

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 6-2019 Mùa Hạ ở Hawaii

Ông Mike ráng bơi thêm một vòng nữa rồi mới bước ra khỏi hồ tắm. Mùa hè ở Hawaii năm nay quá nóng đối với ông, mặc dù ông là người sinh đẻ ở xứ sở này và cả đời ông chẳng có thời gian nào rời hòn đảo nơi ông sinh trưởng, kể cả thời gian học đại học. Thế mà năm nay nóng đến phát điên lên, ông không chịu nổi, phải lên tiếng phàn nàn. Từ tháng Ba đến bây giờ là tháng Sáu, mỗi ngày ông phải nhảy xuống hồ tắm bơi vài vòng ít nhất là hai lần.

Hôm nay là ngày thứ Sáu và mai thứ Bảy là hai ngày theo thường lệ ông mở cửa vườn lan cho khách đến mua từ 10:00 sáng đến 6:00 chiều. Vì vậy nên từ sáng ông phải lo những việc làm thường ngày như bơi lội và ăn bữa điểm tâm thật thịnh soạn để ngừa khi có nhiều khách, hoặc có khách nào cứ tà tà ở cả nửa buổi trong vườn không chịu về là hôm đó ông chỉ uống cà phê đá cầm hơi, mãi tối mịt mới được ăn. Ông đã bị vài lần đói hoa cả mắt rồi nên sau này ông rút kinh nghiệm xương máu để sáng thứ Sáu và thứ Bảy là sau khi bơi xong là ông bước vào căn bếp xinh xắn của ông, tự làm cho mình một đĩa thật lớn gồm có hai quả trứng ốp la, một miếng jambon dày và to rán cháy cạnh, bốn miếng thịt ba chỉ muối, hai lát bánh mì nướng phết bơ Pháp thơm phức. Nước uống thì có một ly nước cam lớn, ông chưa cần uống cà phê lúc này. Khi mở cửa hàng, đến lúc mà cảm thấy buồn ngủ và mệt mỏi thì ông sẽ đi pha cho mình một ly cối cà phê đá, và sẽ tiếp tục hết ly này thì đến ly khác cho đến chiều.

Ông Mike năm nay mới ngoài sáu mươi tuổi, người Mỹ gốc Nhật, trông ông còn mạnh khỏe như khoảng năm mươi tuổi mặc dù tóc ông đã bạc trắng, nhưng nhờ nước da hơi ngăm ngăm đen và thân hình được giữ gìn cẩn thận nên trông ông mạnh mẽ, cứng cỏi và rất bảnh trai. Suốt năm mùa hè cũng như mùa đông ông lúc nào cũng mặc cái quần soọc màu kaki hay màu trắng dài đến đầu gối và cái áo sơ mi ngắn tay màu sắc sặc sỡ kiểu Hawaii. Nhiều bà khách đến mua lan thấy ông trông bắt mắt như thể tường hay nói đùa là ông nên đi đóng cuốn phim rất nổi tiếng là Hawaii Five-O đi chứ ở nhà bán lan thế này thì phí quá.

Ông đã bị bà vợ trước làm cho ông phát ớn đàn bà con gái. Hai người mê nhau vì ông đẹp trai, bà thì đẹp gái, và mê nhau hơn nữa vì cả hai còn tưởng là có chung một sở thích là đi du lịch.

Bà Dorothy vợ cũ của ông, tóc màu hạt dẻ đẹp như một cô kiều mẫu, vậy mà phải đi đến chỗ anh đường anh, tôi đường tôi chỉ vì sau khi chung sống với nhau một thời gian mới khám phá ra là tính tình hai người quá trái ngược. Không chịu đựng được nhau nữa, nên bà Dorothy bỏ ông đi tìm một ông chồng khác hợp với bà hơn.

Thuở mới cưới, say mê nên ông hay dắt bà đi du lịch chỗ này chỗ kia, lúc đó ông chỉ có vườn lan để chơi cho vui thôi nên còn đi được. Đi du lịch với vợ, ông hay chọn những nơi xa xôi, hoang dã, có lan trong rừng như Peru, Costa Rica, Columbia, về phương Đông thì ông đã đi Thái Lan, Ấn Độ, Việt Nam. Lúc còn trẻ, mới cưới vợ chồng còn chiều lẫn nhau nên bà chịu đi với ông đến những xứ này. Vài năm sau, vẫn thích đi du lịch nhưng bà nhất định không đi đến những chỗ mà bà cho là sắc đẹp của bà bị tàn phá dữ dội, khi phải cứ lặn lội trong rừng cho muỗi mòng, rắn rết cắn, rồi sau đó hết leo lên đỉnh núi, phơi nắng đến cháy da cháy thịt. Hết đỉnh núi lại mò mẫm xuống vực sâu, tìm lan, ngắm lan cheo leo trên vách đá, bao nhiêu lần bà tưởng bà đã thành goá phụ vì những chuyến đi nguy hiểm này của ông chồng mê lan.

Ông Mike lại sợ những chuyến đi du lịch trên tàu biển dài cả mười mấy ngày đến một tháng của Dorothy. Sáng sớm ra là phải diện quần áo bảnh bao, đi ăn điểm tâm, sau đó lên boong tàu ngắm cảnh, bơi lội, tối đến thì đóng bộ thật đẹp vào để đi ăn tối, đánh bài, khiêu vũ. Phải ở với những người xa lạ trên con tàu một thời gian dài, ông Mike nhớ vườn lan của ông, nhớ những cuộc tán gẫu hàng giờ về lan với những người bạn mê lan như ông. Ở trên tàu, tìm đâu ra những người này mà nói chuyện lan, những người có cái đam mê này thì bây giờ họ ở nhà tưới lan, đi tới đi lui trong vườn lan chứ có ai đại như ông tự nhốt mình ở một chỗ, trên con tàu lênh đênh giữa biển cả mênh mông như vậy, còn phải mua vé biết bao nhiêu là tiền.

Ly dị xong, được vợ trả tự do rồi, ông Mike về hưu sớm, mua lại một trại trồng dưa rộng của một người bạn ở phía Đông của Honolulu, bỏ chôn phần hoa đô hội đó, cứ bước ra đường một bước là gặp, là thấy du khách. Ông thì sợ cảnh nhộn nhịp này, bà Dorothy thì lại cho đó là vui.

Dọn về nhà mới vườn mới, ông gọi nơi đây là thiên đường của riêng ông, bốn chung quanh vườn được bao bọc bằng những hàng dưa cao vút, chưa kể bao nhiêu cây nữa rải rác khắp nơi trong vườn. Trong vòng hai năm đầu, ông say mê gắn những giò lan lên thân những cây dưa. Trò này ông học được sau một chuyến đi thăm vườn lan ở Bangkok, sau đó ông tiêu một số tiền khá lớn để đào mấy cái giếng, lập hệ thống bơm nước, tưới lan.

Lan của ông được sống thong thả trong vườn dưới bóng dưa và được tưới nước, được săn sóc đầy đủ nên sinh sôi nảy nở, lan tràn khắp vườn, tiền mua phân bón theo sự sinh sản của lan cũng tăng lên gấp bội. Mỗi ngày đi khắp vườn sáng khoái ngắm lan, ông còn thăm trách mình sao không nghĩ ra làm cái vườn lan như thế này từ mấy chục năm về trước, mà bỏ phí gần mười năm lấy vợ để nghe cần nhần suốt ngày. Chiều chuộng một người đàn bà chỉ có sắc đẹp như một đóa hoa thì thật là không có gì hợp với tính hợp nết của ông.

Để có tiền phục vụ cho thú chơi đắt giá này, ông có website để bán những cây lan ông có quá nhiều vào nội địa, nên ngày thứ Hai, thứ Ba, thứ Tư ông rất bận rộn với việc đóng gói hàng và gửi hàng. Ngày thứ Sáu, thứ Bảy ông mở cửa vườn bán cho khách ở trên đảo, vừa kiếm thêm tiền vừa có dịp liên lạc với thế giới bên ngoài.

Ăn sáng xong, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ, ông vào phòng ngủ thay quần áo. Ông tìm cái quần soọc trắng, may bằng vải lanh mềm và thoáng, chiếc áo sơ mi Hawaii màu xanh nước biển đậm có điểm những cái hoa dâm bụt to màu trắng. Nhìn trong tấm gương lớn, ông công nhận ông giống mấy ông tài tử đóng phim Hawaii Five-O như mấy bà đã nói. Ông Mike sinh ra đã thích ăn mặc lịch sự, chải chuốt, nhưng mấy tháng nay ông tự nhận xét chính ông là vào những ngày mở cửa vườn bán lan thì ông lại càng cẩn thận chọn lựa quần áo hơn.

Lý do là vào hai ngày này, chắc chắn là bà Mai sẽ ghé vườn, dù đến sớm hay muộn, bà cũng lang thang trong vườn ông cho đến giờ đóng cửa mới ra về. Khi bà này mới xuất hiện, ông chẳng chú ý gì đến mấy, dần dần ông nhận ra là bà này tuần nào cũng đến ngày thứ Sáu lẫn thứ Bảy, thì lòng tò mò của ông nhen nhúm. Ông nhớ lần đầu tiên ông nói chuyện với bà, biết bà là người Việt Nam và tên là Mai chính là hôm khóm *Dendrobium linearifolium* to lớn của ông nở những bông hoa trắng tím. Hoa nở đẹp như vậy nên ông treo ngay ở gần chỗ tính tiền, chỗ khách mới bước vào.

Thường thì khi bà Mai đến, bà hay nhìn qua loa chỗ đó xem có hoa nào nở đẹp và lạ không, rồi sau đó bà đi thẳng ngay ra vườn, bắt đầu đi dạo hết trong vườn, ngắm những bụi lan gắn trên thân cây dừa. Hôm đó bà như bị cây lan hấp hồn, bà cứ đứng ngắm cây lan cả mười lăm phút, bà không ra ngoài vườn như thường lệ mà kiên nhẫn chờ đến khi ông Mike bớt bận khách bà mới hỏi ông về cây lan. Bà nói bà đã thấy cây lan này ngoài vườn lúc nó chưa nở hoa nhưng ông treo trên cao quá nên nhìn không rõ, bà cứ đinh ninh đó là cây *Dendrobium tenellum*. Hai người chuyện trò qua lại, ông Mike biết tên bà, rồi lại biết thêm là nhà bà ở cách xa nhà ông có mấy phút lái xe, bà ở một mình với cô con gái. Ông Mike thích nhất ở bà này là lòng say mê lan cuồng nhiệt và sự hiểu biết rất bao quát của bà về loài hoa này. Từ hôm ấy hai người trở thành bạn chứ không còn cái giao thiệp sơ sài của người bán kẻ mua nữa. Sau buổi chuyện trò hôm đó ông Mike tự nhiên cảm thấy yêu mến cái duyên dáng cởi mở của bà khách.

Chiều hôm đó lúc bà Mai ra về, sau khi xách những cây lan ra xe cho bà, ông Mike nói là bà khoan đi đã, ở đó chờ. Ông trở vào vườn, rồi mang ra xe cho bà một quây dừa. Từ đó về sau, khi nào từ vườn lan của ông Mike ra về bà Mai cũng có thêm một hay hai quây dừa. Nghe bà Mai nói là bà có thể uống nước dừa tươi suốt ngày, củi dừa tươi thì bà kho thịt, nấu chè, làm bánh.

Ông Mike nghe vậy lại càng thích thú, có hôm được loại dừa ngon, ông ép bà phải mang về đến ba quây, bà Mai từ chối thế nào cũng không được.

Để cho có qua có lại, bà Mai khi đến vườn ông hay mang cho ông khi thì hơn mười cái chả giò, khi thì sáu cái gói cuốn, khi thì một đĩa mì xào với đủ thứ tôm, mực, cua, hến, khi thì món bánh ngọt làm bằng bột năng mà bà gọi là bánh da lợn, món nào bà Mai mang đến ông cũng thích. Tính ông Mike cẩn thận, ông ít khi dám ăn những thứ chưa từng ăn bao giờ của người lạ nấu, thế mà khi nhìn bà Mai ăn mặc lịch sự, trang nhã, lại đúng một nửa, thêm nữa là những món ăn của bà mang lại được bày biện xếp đặt đâu ra đấy, nên món nào bà mang đến ông cũng thấy yên chí, ăn món nào cũng thấy ngon, ông chưa chê món nào của bà cả. Cái món cà phê sữa đá của Việt Nam, lâu lâu vào ngày thứ Sáu bà mang đến cho ông cả một ly thật lớn thì lại càng không chê

vào đâu được. Ông mê nó rồi hỏi bà Mai cách pha, bà gạt đi, bảo là cứ đến ngày thứ Sáu bà ghé vườn thì mang cho ông một ly, uống nhiều thứ này làm cho ông mau mập ra lắm, lâu lâu một lần thì được.

Thế rồi mỗi tuần bà Mai vẫn đều đều đến vườn lan vào hai ngày Thứ Sáu thứ Bảy với nụ cười tươi tắn trên môi, chào hỏi ông, nhìn một vòng chỗ treo những cây lan nở của ông, rồi đi ra vườn ngắm lan. Rồi cuối cùng là bà vào trong cái green house, trong đó ông treo những cây lan cần mát và không cần ánh sáng nhiều như *Pleurothallis* và những loại lan Phi Châu như *Aerangis*, *Angreacum*, *Jumelia*, đó là những loại lan ưa thích của bà.

Tuần trước là tuần lễ may mắn của bà Mai, vào ngày thứ bảy, gần đến giờ đóng cửa, lúc bà Mai mang lan ra tính tiền, ông Mike thấy bà xách ra một cây *Restrepiella ophiocephala*, một cây *Jumellea comorensis*, một cây *Aerangis compta*. Mua được ba cây lan này dường như bà Mai vui hẳn lên, mấy cây lan này đối với nhiều người có gì hấp dẫn đâu. Vậy mà bà Mai nói bà tìm cây *Restrepiella ophiocephala* bao nhiêu năm rồi sau khi thấy cây này ở nhà một người bạn, hôm nay không ngờ bà lại thấy trong vườn của ông, bà nhất định phải mua nó cho bằng được. Ông Mike nghe bà nói thế, ông nói chỉ tính tiền hai cây *Jumellea* và *Aerangis* thôi, còn ông biếu bà cây *Restrepiella*, bù lại cho cái công bà tìm kiếm nó bao lâu nay.

Hôm nay, giờ mở cửa là mười giờ, đến mười hai giờ ông Mike đã có hơn mười người khách rồi, chưa thấy bóng dáng bà Mai đâu, ông rất bận nhưng mắt ông cứ hướng về chỗ công canh chừng, ông nhủ thầm sao mình lại nôn nao chờ đợi như mấy chục năm về trước lúc còn đang đi học như thế này? Chẳng lẽ già đến tuổi này mà lại trở lại thời yêu đương xa xưa thì thật là rắc rối và mất thì giờ Mà có lẽ như thế cũng vui.

Vừa đi vào trong nhà để lấy tiền lẻ, quay ra thì ông thấy bà Mai thông thả từ ngoài công đi vào, dáng điệu trang nhã trong cái áo trắng không có tay dài vừa đến thắt lưng và cái quần rộng, ngắn trên mắt cá màu xám nhạt, chân đi xăng đan có tí gót màu đen, một tay bà cầm cái rô đan bằng tre mà bà hay dùng để mang chảo giò hay gói cuốn, tay kia bà cầm ly cà phê sữa đá, bà đi đến phía ông với nụ cười trên môi và hình như ông Mike thấy có cả nụ cười trong đôi mắt của bà...

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tình Tây Bắc Seattle tháng Bảy, 2019.

Phạm Hảo